

S Markétou, která měla srdce velké jako celá Troja, to bylo jiné. Se svými dlouhými tmavými vlasy, očima posazenýma do krásně tvarované tváře a oblou figurou byla přesným opakem Vandy. Můj manžel James o ní říkal, že je trošku při těle. Pro většinu z nás ostatních vypadala jako normální ženská, která si umí užívat života. Byla to vášnivá žena, jistá sama sebou i světem kolem sebe. S touhle situací si ale evidentně nevěděla rady a její nekonečná schopnost řešit problémy narazila na svůj limit.

„Půjdu rovnou k věci. Co ty na to, Vando?“

Ta jen kývla hlavou. Buď jí došly síly, nebo věděla, že nemá cenu odporovat.

„Vanda si myslí, že Šimon se jí chystá podvést, anebo už to udělal.“

„Co tě k tomu přivedlo, Vando?“ zeptala jsem se, a hned jak jsem to vyslovila, nenáviděla jsem se za svou neupřímnost. V duchu jsem si totiž říkala: No, kdo není nevěrný, že? Nebo taky: Seber se, holka... a podobná moudra. Vnitřně jsem dokázala být docela tvrdá.

Šimona jsem znala, byl to pěkný chlap, roztočivý, s klukovským úsměvem. Byl nevyzrálý, šarmantní, ale jistě to nebyl sukničkář. Nebo byl? Nechtělo se mi tomu věřit, když jsem slýchala záluďné poznámky místních drben.

Vanda to celé vybalila: „No, pořád se chová mile a přísahá, že se chce jen pobavit, ale poslední dobou ho zajímají jen koncerty a pánský jízdy. S námi nechce dělat nic a chce si koupit motorku. Chce si prostě jen užívat!“

„Nevím, co jí mám říct, Elise,“ hlesla Markéta. „Nemáš na tohle nějaký americký recept, jasný řešení, na který jsme zatím nepřišli?“

Snažila jsem se být taktičtější. To mě naučil můj zesnulý manžel James Thornton, diplomat každým coulem. Snažila jsem se vymyslet pozitivní americký způsob a naservírovat jim ho, jednoduchou odpověď na téma, v němž ale nebylo černobílé nic, neexistovala rychlá řešení, a rozhodně ne žádná spravedlnost. Zapátrala jsem v hloubi svých genů posílených životem na americkém jihu a vypravila jsem ze sebe: „Buď se rozhodneš, že ho necháš trošku se rozhlížet a nebude ti to vadit, anebo mu dáš nůž na krk a najdeš si právníka.“

Rychlost, se kterou jsem to vyslovila, všechny šokovala a chvíli bylo hrobové ticho, jako bych provedla něco neslychaného, ale pak se obě začaly smát.

„To jsme si mohly myslet, že to zabalíš do černobílého balíčku. My tu dumáme, pokládáme pocity na oltář a hledáme komplikovaný řešení a šup ho! Hotovo. To je Amerika,“ smála se Markéta.

Musela jsem se trošku bránit: „Vážně, Vando, nech ho trochu být. Ať si zařadí, nebo o něj přijdeš úplně. On se z toho dostane, ale musíš mu dát trošku svobody, ne moc, ale malinko ano. A bude to v pořádku, uvidíš. Blbý je, že budeš muset dělat, jako že tě baví chodit na koncerty a jezdit na motorce. Ale snaž se.“

Zase bylo ticho, než ho Markéta rozrazila svou typickou hláškou: „Elise, kafe!“